

Arrest

nr. 61630 van 12 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit de stad Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog was u als strijder actief in het dorp Butenky, district Staropromoslovsky, Grozny. U nam ook deel aan de verdediging van de regeringsgebouwen in Grozny. Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog kwam u een wetenschapper, een zekere Ziya, tegen in de bergen, die u inleidde in de zuivere religie. Omwille van deze door u aangenomen religieuze overtuigingen, waren er heel veel mensen ontevreden met hetgeen u verkondigde. In uw religieuze uitspraken stootte u ook Kadyrov-getrouwen voor het hoofd. In de zomer van 2004 werd u door medewerkers van de 6e afdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken meegenomen voor ondervraging naar een locatie elders in Grozny. Tijdens deze ondervraging werd u gemarteld met sigaretten en werd er op uw hoofd geslagen. U werd 6 uur vastgehouden. Door de tussenkomst van een vroegere vriend, momenteel het hoofd van de speciale politie-eenheid

OMON, werd u vrijgelaten in Sunzha. U keerde terug naar de stad, waar u in het huis van uw moeder verbleef. Op 2 of 3 oktober 2004 vertrok u uit Tsjetsjenië naar België. Onderweg werd u echter de toegang tot het Poolse grondgebied geweigerd. Op de tweede dag kreeg u wel toegang en diende u een asielaanvraag in in Polen. In juli 2006 kreeg u een officiële brief met de mededeling dat u een verblijfsstatuut had gekregen van de Poolse autoriteiten. Enkele weken later kreeg u telefoon uit Tsjetsjenië van uw moeder met de mededeling dat u moest wegvluchten uit Polen. Uw broer was immers gearresteerd geworden door medewerkers van de 6e afdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Die medewerkers hadden uw broer gemarteld om uw verblijfplaats te weten te komen. Hij zou uiteindelijk hebben bekend dat u zich in Polen bevond. Toen u dit nieuws van uw moeder vernam, besloot u zich in een brief te richten tot de directeur van het opvangcentrum, met de vraag of hij voor u huisvesting buiten het opvangcentrum kon voorzien. Op dit verzoek werd niet ingegaan. Na één week vertrok u, eind juli 2006, met uw twee dochters van Polen naar Brest, Wit-Rusland, waar u ze achterliet bij uw moeder die naar daar was gekomen om uw kinderen mee te nemen. U verbleef nog een 3, 4-tal dagen in Wit-Rusland, waarna u probeerde terug te keren naar Polen. Na nog een 4 à 5-tal dagen geprobeerd te hebben, mocht u het grondgebied van Polen betreden en deed u een tweede asielaanvraag in Polen. U ontving een vreemdelingenverblijfskaart. U bleef ondergedoken wonen in het dorpje Pommarova tot eind december 2006, waarna u vertrok naar België, waar u een eerste asiel aanvraag indiende onder een valse naam. De Belgische overheid nam inzake deze asielaanvraag de beslissing dat u voor de behandeling van uw asielaanvraag diende te worden overgedragen aan Polen, overeenkomstig de DublinII-verordening. U werd teruggestuurd naar Polen in de lente van 2007. Voortaan leefde u in Polen op verschillende schuiladressen. In mei 2007 probeerde u via Duitsland België te bereiken. U werd gearresteerd aan de Duitse grens en daar vastgehouden voor een maand, waarna u door de Duitse autoriteiten tot aan de Poolse grens werd teruggeleid. U verbleef van juni 2007 tot januari 2008 in Polen, waarna u met een bus naar Parijs, Frankrijk, vertrok. U vroeg asiel aan in Frankrijk, waar u twee of drie maanden verbleef. Toen Tsjetsjenen, volgens u agenten van Kadyrov, aan u vroegen, waar u vandaan kwam, vertrok u op eigen initiatief rechtstreeks vanuit Frankrijk terug naar Polen. U verbleef in het dorpje Krushko, waar u werkte op een bouwwerf. In de zomer van 2009 vertrok u van Warschau naar Wenen met de bus, waar u 14 dagen verbleef bij kennissen. Begin september 2009 kwam u aan in België, waarna u een tweede maal asiel aanvroeg, ditmaal onder uw echte naam.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Poolse verblijfstitel dd. 20/04/2009 tot en met 20/04/2011, uw Pools reispaspoort dd. 26/05/2009 tot en met 26/05/2010, uw Russisch intern paspoort, uw Russisch internationaal paspoort, een brief opgesteld door Gulmira Akhmudovan Amaeva dd. 24/09/2004, een brief opgesteld door uzelf en gericht aan directeur Koshikova, dd. 09/11/2005.

B. Motivering

Er moet worden benadrukt dat uit uw verklaringen alsook uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat er u op 21/03/2006 door Polen een beschermende status werd toegekend, dat er u op 20/04/2009 een vreemdelingenkaart werd verschaft met een geldigheidstermijn tot 20/04/2011, dat op 12/05/2009 uw verblijf op Pools grondgebied werd geregulariseerd, en dat de Poolse autoriteiten u op 26/05/2009 een vreemdelingenreispaspoort hebben verschaft. Dat, tot bewijs van het tegendeel, u bijgevolg wordt geacht te genieten van de bescherming van de Polen ten aanzien van uw land van herkomst, Rusland. Dat, bijgevolg, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend heeft opgehouden. Welnu, in casu, heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

Daarbij dient erop te worden gewezen dat u vrijwel geen enkele poging heeft ondernomen om uw problemen aan de bevoegde Poolse instanties kenbaar te maken en bescherming te vragen. U heeft enkel, nadat u vernomen had dat uw Tsjetsjeense belagers wisten dat u zich ergens in Polen bevond, een schriftelijk verzoek gericht tot de directeur van uw opvangcentrum, opdat u huisvesting zou krijgen buiten het opvangcentrum, in een alleenstaande woning met bewaking. Het feit dat dit specifieke verzoek luidens uw verklaringen werd geweigerd, hoeft op zich niet te betekenen dat de Poolse autoriteiten niet bereid of in staat zouden zijn om u bescherming te bieden. U heeft voorts geen enkele poging gedaan om bescherming te verkrijgen vanwege de Poolse autoriteiten. Evenmin heeft u zich voor advies of bemiddeling gericht tot een advocaat of tot mensenrechtenorganisaties (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2010, p. 25). U slaagt er bovendien niet in een aannemelijke verklaring te bieden voor dit gebrek aan initiatief op dit punt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd.01/09/2010, p.24). Als eerste element van verklaring stelde u dat u hiervoor geen tijd had en dat u voortdurend ondergedoken diende te leven. Deze uitleg hoeft niet te verhinderen dat u vanuit het ene of het andere schuiloord op Pools grondgebied contact zou zoeken met de voor bescherming instaaende instanties, te meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat u met de Poolse

autoriteiten alvast nooit problemen heeft gehad (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2010, p. 13). Dat met name voor u uw verblijf in verborgenheid geen beletsel was om contact te zoeken met de Poolse autoriteiten, moge blijken uit het feit dat u, zoals blijkt uit bovenstaande informatie, ondanks het door u verklaard verblijf in verborgenheid op Pools grondgebied in de loop van 2009, meermaals contact heeft gehad met de Poolse autoriteiten aangaande uw verblijfsstatus en de uitgifte van essentiële identiteitsbewijzen. Als tweede element van verklaring voor uw gebrek aan initiatief tot het vinden van bescherming gaf u aan dat het bij u niet de gewoonte was om hulp te vragen bij de Poolse politie. Dergelijke uitleg kan niet worden aanzien als beletsel om, in de uitzonderlijke vervolgingsomstandigheden waarvan u melding maakte (risico van levensbedreigende vervolging door Kadyrovgetrouwen tot op Pools grondgebied toe), niettemin zich te wenden tot deze politiediensten met het oog op het verkrijgen van bescherming. Gezien deze vaststellingen dient te worden gesteld dat u hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat u niet zou kunnen rekenen op bescherming vanwege de Poolse autoriteiten. Ter verdere bevestiging van deze conclusie dient er ook op te worden gewezen dat uit bovengenoemde informatie expliciet blijkt dat bescherming door de Poolse politie wel degelijk beschikbaar is voor asielzoekers en vluchtelingen.

Daarenboven werden vaststellingen gedaan die er aanleiding toe geven ernstig te twifelen aan de door u verklaarde ernstige vrees voor vervolging door Tsjetsjenen op Pools grondgebied. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u nadat u vernomen had dat uw belagers te weten waren gekomen dat u ergens in Polen zat, niettemin Polen verschillende keren heeft verlaten om vervolgens naar Polen terug te keren en uw verblijf er te hernieuwen. Zo heeft u in juli 2006 Polen verlaten om uw dochters in veiligheid te brengen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2010, p. 6-7, 10). Niettemin bent u na verloop van een aantal dagen naar Polen teruggekeerd en heeft u er verbleven tot december 2006. In de daarop volgende periode heeft u nog twee maal verblijf gehouden in Polen, een korte periode in de lente van 2007 (na de Dublin-terugkeer vanuit België en voor uw poging om via Duitsland België opnieuw te bereiken, zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2010, p. 14-15), en een langere periode van juni 2007 tot januari 2008, toen u asiel bent gaan vragen in Frankrijk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2010, p. 15-16). Betekenisvol is dat u na enkele maanden verblijf in Frankrijk, dit land op eigen initiatief weer heeft verlaten na in contact te zijn gekomen met Tsjetsjenen die u aanzag als medewerkers van Kadyrovgetrouwe politiediensten, en dat u niettemin uit vrije wil bent teruggekeerd naar Polen, waar u opnieuw verblijf heeft gehouden tot en met de zomer van 2009. Dergelijke gedragswijze geeft alvast geen blijk van de door u als ernstig bestempelde vrees voor vervolging door Kadyrovgetrouwe Tsjetsjenen op Pools grondgebied.

Een verdere blijk van een gebrek aan aannemelijkheid van de verklaarde ernstige vrees dient te worden gevonden in de vaststelling van een tegenstrijdigheid tussen uw asielverklaringen en de documenten die u heeft neergelegd om uw asielaanvraag te staven. Zo stelde u dat, toen u van uw moeder in juni 2006 een telefoon had gekregen over de arrestatie, marteling en bekentenis van uw broer, Lechi, in Tsjetsjenië, u een brief had geschreven aan de directeur van uw opvangcentrum met het verzoek om alternatieve opvang buiten het asielcentrum (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/09/2010, p. 7-8, 25). De brief die u als bewijs hiervan neerlegt, dateert echter van 09 november 2005 en is dus opgesteld geruime tijd voor de tijdspanne van de zomer van 2006, waarin u stelt dat uw broer gearresteerd is geworden door de autoriteiten in Tsjetsjenië. Gezien het belang van dit bericht van uw moeder - de melding van de gedwongen bekentenis door uw broer dat u zich in Polen bevond was er de enige en directe aanleiding voor dat u zich ernstig bedreigd voelde in Polen - kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u niet meer duidelijkheid zou hebben over de tijdsindicatie van de mishandeling van uw broer of het bericht hiervan aan u.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw intern Russisch paspoort, uw internationaal Russisch paspoort, uw Poolse verblijfstitel dd. 20/04/2009 tot en met 20/04/2011, uw Poolse reisdocument dd. 26/05/2009 tot en met 26/05/2010 bevatten persoonsgegevens en verblijfsrechtelijke gegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. De brief van Gulmir Akhmudovan Amaeva dd. 24/09/2004 werd ten gunste van uw persoon opgesteld om het hoederecht over uw twee dochters van haar op uw persoon over te dragen. Nergens in deze documenten wordt enige informatie gevonden aangaande de door u verklaarde vrees jegens Polen, of met betrekking tot uw kansen op bescherming door de Poolse autoriteiten. De door u geschreven brief, gericht aan de directeur van uw toenmalig asielcentrum werd hierboven reeds besproken. Bijkomend dient dienaangaande te worden opgemerkt dat dit document een faxkopie is, waarvan de authenticiteit bijgevolg niet kan worden geverifieerd. Verder is het van belang erop te wijzen dat u het door u vermelde antwoord door de bevoegde Poolse instanties op dit schrijven van u, tot op heden niet heeft doen geworden aan het Commissariaat-generaal, ondanks het expliciete verzoek hiertoe tijdens het asielgehoor dd. 01.09.2010 (p. 25-26).

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid op het feit dat u gezien u een beschermende status in Polen geniet, niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de situatie van de verzoekende partij onderzoekt en beoordeelt ten aanzien van Polen waar een beschermende status "*permission for tolerated stay*" werd toegekend aan verzoeker op 21 maart 2006.

De verzoekende partij argumenteert onder andere in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal het onderzoek van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 1951 ten aanzien van gebeurtenissen die hebben plaats gehad in zijn land van oorsprong, met name de Federatie van Rusland, ter zijde schuift door te constateren dat de verzoekende partij, beschikt over een verblijfstitel in Polen, toegestaan in overeenstemming met de subsidiaire bescherming. Zelfs indien de notie niet uitdrukkelijk vermeld wordt in de bestreden beslissing, de commissaris-generaal beschouwt Polen als het eerste asielland om de beslissing te motiveren. Dit begrip heeft geen enkele basis in het intern Belgisch recht. De verzoekende partij voert dan ook aan dat de omstandigheid dat de commissaris-generaal op geen enkele manier het bestaan van een gegronde vrees tot vervolging in de zin van de Conventie van Genève onderzoekt ten aanzien van de Federatie van Rusland (Tsjetsjenië) volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal repliceert hierop in zijn nota dat er in hoofde van de verzoekende partij door de Poolse autoriteiten op 21 maart 2006 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen, maar zij wel een "*permission for tolerated stay*" (naar eigen zeggen de *subsidiaire beschermingsstatus*) heeft verkregen en zij dus een vreemdelingenkaart ontving geldig tot 20 april 2011 en haar verblijf nadien werd geregulariseerd en zij op 26 mei 2009 een vreemdelingenpaspoort ontving. Gelet op deze vaststellingen concludeert de commissaris-generaal dat de verzoekende partij niet langer een nood aan bescherming kan doen gelden ten aanzien van haar land van herkomst. Uit het feit dat de Poolse autoriteiten een weigeringsbeslissing hebben genomen inzake de vluchtelingenstatus en zij een verblijfstatus ontving blijkt volgens de verwerende partij dat het dossier van de verzoekende partij in het licht van de Vluchtelingenverdrag werd onderzocht, maar zij niet als vluchteling werd erkend. Aangezien de commissaris-generaal meent dat de Belgische asielinstanties geen beroepsorgaan zijn ten aanzien van een in een ander EU-land genomen beslissing waardoor de verwerende partij op grond van de in Polen aan de verzoekende partij toegekende beschermingsstatus besluit dat haar aanvraag al daar correct werd beoordeeld en zij al daar afdoende bescherming heeft gekregen tegen haar problemen in de Russische Federatie. De verwerende partij merkt nog op dat enkel indien de verzoekende partij onomstotelijk aantoonde dat de bescherming die zij in Polen geniet ineffectief is, kan worden aanvaard dat de verzoekende partij in België wederom een nood aan bescherming kan doen gelden ten aanzien van haar land van herkomst.

2.2. De Raad stelt vast dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker door de Poolse overheden onderzocht en geweigerd werd, maar dat hij een tijdelijk verblijfsrecht bekam, met name de zogenaamde "*Permission for tolerated stay*" of "*pobyty tolerowany*" (toelating tot getolereerd verblijf) bekam.

De verzoekende partij stelt dat dit "*een recht tot verblijf in Polen op basis van de subsidiaire bescherming*" betreft.

De verwerende partij stelt dat er "*een beschermende status werd toegekend.*" Ter zitting ondervraagd stelt de verwerende partij dat zij niet weet of de verleende status overeenstemt met de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12).

In bijlage van zijn verzoekschrift heeft de verzoekende partij twee documenten gevoegd. De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 39/76, belet niet dat dit stuk mede in het beraad

wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd. Het is aangewezen deze documenten in het kader van de rechten van de verdediging bij het beraad te betrekken vermits de verzoekende partij ze aanbrengt ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift,

Het betreft een document van Esser B. *“The situation of Chechen asylum seekers and refugees in Poland and effects of the EU Dublin II Regulation”* van februari 2005 (1.4 p. 15) waarin gesteld wordt dat korte termijn verblijfsstatus (*pobył tolerowany*) een mogelijkheid bood om bescherming te verlenen en de onmogelijkheid tot verwijdering op te lossen sinds de inwerkingtreding van de Vreemdelingenbeschermingswet op 1 september 2003. Deze wetgeving was op het ogenblik van de opstelling van voormeld document het voorwerp van wijziging door het Poolse parlement. Uit dit document valt niet af te leiden in hoeverre deze tijdelijke verblijfsstatus overeenstemt met subsidiaire bescherming in overeenstemming met de bovenvermelde richtlijn.

Het in bijlage van het verzoekschrift neergelegde stuk van BCHV heeft geen betrekking op de asielaanvraag van verzoeker. Ook dit document geeft geen antwoord op de vraag naar aard van de status verleend door de korte termijn verblijfsstatus (*pobył tolerowany*).

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De omstandigheid dat de verzoekende partij in een “veilig derde land” dan wel in een “eerste land van asiel” heeft verbleven of beschikt over een “reëel vestigingsalternatief”, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden immers geen grondslag in de interne regelgeving. Verweerder kan zich te dezen aldus niet beroepen op de overweging (22) in de preambule van de procedurerichtlijn; een

preambule zet immers enkel uiteen welke de achterliggende beschouwingen zijn voor de desbetreffende richtlijn en bevat geen bindende principes.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo de verzoekende partij in een ander land erkend werd als vluchteling, zij geen rechtstreeks belang kan doen gelden om haar asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij zij ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zo haar in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kan de verzoekende partij geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij zij ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

2.4. Er wordt niet betwist dat verzoeker de Russische nationaliteit bezit en van Tsjetsjeense origine is. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de gegrondheid van verzoekers aanvraag van de vluchtelingenstatus heeft onderzocht ten aanzien van de Russische Federatie. De omstandigheid dat verzoeker een beschermingsstatus (tijdelijke verblijfsstatus waavan uit het rechtsplegingdossier niet blijkt of het overeenstemt met subsidiaire bescherming in overeenstemming met de bovenvermelde richtlijn) geniet in Polen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land van nationaliteit van verzoeker, in casu de Russische Federatie.

2.5. Uit wat voorafgaat, volgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker geboden door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moet beoordelen ten aanzien van de Russische Federatie.

Dit onderzoek is niet gebeurd. In het door de commissaris-generaal overgelegde administratief dossier is ook geen (landen-)informatie aangaande de Russische Federatie voorhanden.

De Raad bevindt zich aldus niet in de mogelijkheid, middels de devolutieve werking van het beroep, om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet te beoordelen.

Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 december 2010 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS